

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: O. L., nar. X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem Václavské
náměstí 831/21, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28. 9. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2025, č. j.
OAM-1026/BA-BA01-BA03-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 8. 9. 2025 byl žalobce hlídkou PČR převezen na lékařské vyšetření do Fakultní nemocnice Bulovka, a to kvůli agresivnímu chování a následně zjištěnému silně podnapilému stavu. Při převozu byly na žalobce použity donucovací prostředky pro jeho agresivní chování. Následnou lustrací bylo zjištěno, že má žalobce pozitivní záznam v Schengenském informačním systému (dále jen **SIS**), s platností do 8. 11. 2028, zadávajícím státem Maďarsko, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Poté dne 11. 9. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 12. 9. 2025, č. j. OAM-1026/BA-BA01-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 29. 12. 2025.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby vytýkal žalobce žalovanému nedostatečné zohlednění míry zásahu do svého života. Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí formulováno šablonovým a paušálním způsobem, pročez zasahuje do osobní svobody žalobce, aniž by bylo náležitě odůvodněno, a aniž by bylo vysvětleno, že je tento postup postupem ultima ratio. Rozhodnutí považoval žalobce za rekapitulaci své pobytové historie, nikoliv však odůvodnění zásahu do své osobní svobody. Žalobce dále připustil, že pobýval na území ČR nelegálně, avšak nelze dle jeho názoru přehlížet tu skutečnost, že tak jednal z omluvitelných důvodů, kdy se obával nuceného vycestování do domovského státu, přičemž s ohledem na skutečnost, že pochází z Ukrajiny, tak by jeho návrat do vlasti představoval riziko stran ohrožení jeho bezpečnosti a zdraví, a to s ohledem na stále probíhající válečný konflikt, kdy právě z tohoto důvodu lze očekávat, že k jeho faktické deportaci nedojde, a bude konstatována překážka jeho vycestování, potažmo bude vyhověno podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť je zjevné, že na straně žalobce panují azylově relevantní důvody. S ohledem na uvedené považoval žalobce za nepřiměřeně přísné a částečně i nesmyslné, aby byl omezován na osobní svobodě, kdy jeho nelegální pobyt byl již odstraněn, z důvodu probíhajícího řízení zde pobývá legálně, je správnímu orgánu plně kontaktní a má solidní vyhlídky na udělení mezinárodní ochrany, pro které není nutné jej zajišťovat a takto tvrdě působit vůči jeho osobní svobodě. Pokud bylo tedy hlavním cílem rozhodnutí odůvodnit zásah do osobní svobody, tak odůvodnění, jaké poskytl žalovaný, shledal žalobce nedostatečným. Závěrem žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a s tím související zásadu proporcionality postupu správních orgánů při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 2. 10. 2025 žalovaný shrnul dosavadně zjištěný stav věci a vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Na základě zjištěného stavu věci žalovaný konstatoval, že vysvětlil svůj závěr o zajištění žalobce v ZZC v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky podle názoru žalovaného obecně uváděné vady napadeného rozhodnutí neprokazují. Jedná se ostatně spíše o jakési vyjádření nesouhlasu než detailní polemiku s úvahami žalovaného. Tvrzení o nesmyslnosti zajištění, protože má žalobce údajně „*solidní vyhlídky na udělení mezinárodní ochrany*“, považoval žalovaný za neopodstatněné. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 8. 9. 2025 byl žalobce hlídkou PČR převezen na lékařské vyšetření do Fakultní nemocnice Bulovka, a to kvůli agresivnímu chování a následně zjištěnému silně podnapilému stavu. Při převozu byly na žalobce použity donucovací prostředky pro jeho agresivní chování. Následnou lustrací bylo zjištěno, že má žalobce pozitivní záznam v SIS, s platností do 8. 11. 2028, zadávajícím státem Maďarsko, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 9. 9. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že naposledy přicestoval na území členských států EU dne 3. 1. 2022 na základě českého povolení k pobytu přes Polsko do ČR, kam přijel za prací. Uvedl, že v září roku 2022 jel s kamarádem do Maďarska na jednodenní výlet, nevěděl kam, v Maďarsku si vyměnili auto za dodávku a poté je zastavila hlídka policie a v autě našla 27 nelegálních migrantů. Dle svých slov za toto dostal vyhoštění na 5 let a myslel si, že platí jen pro Maďarsko, tak odjel do ČR. Přiznal, že pracuje brigádně na stavbách a moc si toho nevydělá. V ČR má jen osobní věci, v současné době má jen 7 Kč a peněženku ztratil, když se opil. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je rozvedený a má jedno dítě, manželka je spolu s dítětem na Ukrajině a není s nimi v kontaktu. Na území ČR se dle jeho tvrzení nenachází žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde žádné vazby, avšak v ČR má matku, které by vadilo jeho ukončení pobytu, protože je na Ukrajině válka, ale sdělil, že na sobě nejsou nijak závislí. Dle svých slov bydlí v ulici Jiřího z Poděbrad v Praze, číslo domu si nepamatuje a bydlí tam s kamarádem. Sdělil, že v domovské zemi žije jeho otec a prarodiče, mohl by tam bydlet v domě svých rodičů. Upřesnil, že se tam ale nemůže vrátit, protože je tam válka. Sdělil,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že v současné době by na Ukrajině musel nastoupit do armády, kousek od jeho bydliště je válka, ale jiné nebezpečí mu na Ukrajině dle jeho slov nehrozí. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 9. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 12. 9. 2025, č. j. OAM-1026/BA-BA01-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 29. 12. 2025.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že žalovaný žalobce zajistil dle uvedeného ustanovení proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost podal po dlouhodobém legálním a poté ročním nelegálním pobytu na území ČR a po zadržení Policií ČR, ač se v té době pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránil-li tomu nějaké závažné okolnosti*.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména nelegální pobyt na území ČR, výkon výdělečné činnosti na území ČR bez příslušných oprávnění, záznam v SIS, trestná činnost v Maďarsku. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Žalobce tak mohl učinit i v Maďarsku, kde krátce pobýval. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s jeho vyjádřením o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Co se týče tvrzení žalobce ohledně důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu a s tím související tvrzenou nepřiměřeností a přísností jeho zajištění, konstatuje soud, že tato tvrzení žalobce neshledal důvodná. Žalobce se snaží prezentovat svůj nelegální pobyt na území ČR jako jediný způsob ochrany sebe sama před nuceným návratem do země původu, kde probíhá ozbrojený konflikt, a své jednání z tohoto důvodu považuje za omluvitelné. Soud s takto přdestřeným výkladem situace žalobce nesouhlasí. Žalobce pobýval na území ČR na základě pobytového oprávnění, jehož platnost skončila dne 25. 8. 2024, poté pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy nejen ČR. Pokud se žalobce skutečně obával návratu do země původu, jak tvrdí, přistoupil by k podání žádosti o mezinárodní ochranu okamžitě, minimálně ihned poté, kdy se ocitl na území ČR bez příslušného povolení. Nad to, pokud se žalobce skutečně obával návratu do země původu, jak tvrdí, požádal by o mezinárodní ochranu již v Maďarsku, kde se hrozba jeho vycestování stala skutečnou. V tomto směru tudíž soud neshledává tvrzení žalobce za důvodná pro upuštění od zajištění. Účelem zajištění žalobce dle zákona o azylu je zajištění jeho přítomnosti a dosažitelnosti pro řízení o mezinárodní ochraně, z tohoto důvodu jsou žalobcem vyjádřené obavy z návratu do země původu pro posouzení důvodnosti jeho zajištění irelevantní. Rovněž soudu není jasné, kde bere žalobce své přesvědčení o své nevyhostitelnosti. Z úřední činnosti je soudu známo, že v současné době není vydán zákaz navracet ukrajinské občany zpět do země původu či jim není automaticky udělována mezinárodní ochrana. V tomto ohledu se jedná o nepodložená subjektivní očekávání žalobce. Nehledě na to, že budoucí možný výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nemá nyní na rozhodnutí o zajištění žalobce vliv.
13. Žalobce dále nesouhlasil s postupem žalovaného, který vyloučil aplikaci ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na žalobcův případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (nelegální pobyt na území ČR, výkon výdělečné činnosti bez patřičných povolení, vstup na území ČR v rozporu se zákazem vstupu na území schengenského prostoru, trestná činnost v Maďarsku) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či jiného státu v schengenském prostoru a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení důvodnosti zajištění žalobce jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR, ale i EU. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby (na území ČR se nachází matka žalobce, kdy ale nejsou na sobě jakkoliv závislí, a zbytek rodiny se nachází na Ukrajině). Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek, přicestoval do ČR minimálně přes jeden další členský stát EU, ač má uložený zákaz vstupu na území schengenského prostoru. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk do jiného státu byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic neváže. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké pravděpodobnosti skrývání žalobce, jak tomu učinil již v minulosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce sdělil, že nemá na území ČR majetek, žalobce není oprávněn si finanční prostředky na území ČR opatřit prací; nemá finanční prostředky na složení záruky, vycestování a nemá zde nikoho, kdo by mu tyto prostředky poskytl. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nejpravděpodobněji nedisponuje. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce; žalobce nezná přesnou adresu svého bydliště na území ČR. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil z vlastních zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou neochotou spolupracovat se správními orgány a nerespektováním uložených povinností zákonem, ale i správními orgány.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že tento neskýtá záruku plnění uložených povinností.
15. Co se týče žalobcem tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, nepovažuje soud tuto námitku za důvodnou, a to především s ohledem na výše uvedené. Z předestřené argumentace se jasně podává, že byly jednak splněny podmínky pro zajištění žalobce a současně nebyly shledány důvody, které by svědčily pro aplikaci zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, kdy naopak bylo zjištěno, že osoba žalobce a jeho dosavadní chování nepředstavují dostatečnou záruku toho, že se nepokusí řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu zdržovat či mařit svým jednáním, když by se i nadále skrýval na území ČR či jiného státu schengenského prostoru. Rovněž nebyly zjištěny žádné intenzivní vazby žalobce na území ČR, které by byly rozhodnutím nepřiměřeně zasaženy.
16. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že žádost bude posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, a to následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky týkající se paušálního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stanovení délky doby zajištění. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Lze konstatovat, že formalistické bazírování na individuálním stanovení doby zajištění na jeden den přesně je neproveditelné a nedůvodně pedantské. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.

17. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. října 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.